

РЕШЕНИЕ

№ 3305

гр. София, 27.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3761** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Делото е образувано по жалба от председателя на К. „О.“, срещу Ревизионен акт № 900506/01.12.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С. – област и потвърден в обжалваната част с Решение № 387/22.03.2009 г. на директора на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” – С., П. ЦУ на Н..

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от редовно упълномощен адвокат, който поддържа жалбата, като претендира отмяна на ревизионния акт в оспорената част и присъждане на направените за водене на делото разноски. Допълнително представя писмена защита.

Ответникът – Д. на Д. „О.” – С., Ч. упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като доказателства по делото са приобщени всички писмени такива, съдържащи се в данъчната преписка. Прието е и не е оспорено заключение на допуснатата по искане на жалбоподателя съдебно – счетоводна експертиза, което Съдът съобразява единствено доколкото вещото лице е описало хронологично факти, но не приема изводите, отразени в т. 2.

Жалбата е насочена срещу частта от Ревизионен акт № 900506/01.12.2009 г., потвърдена с Решение № 387/22.03.2009 г. на директора на Д. „О.” – С..

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като извърши проверка на ревизионния акт в оспорената част, анализира доводите на страните и взе предвид събраните писмени доказателства, приема за установено следното.

Със Заповед № 900266/05.06.2009 г., изменена със Заповед № 900506/05.06.2009., издадени от Е Д на длъжност „началник сектор „Ревизии и проверки” в ТД на Н. С. - област е възложена ревизия на К. „О.” за определяне на задължения за: данък по чл. 36, чл. 37, чл. 38, чл. 42, чл. 43 ЗОДФЛ (отм.), съответно за периоди 01.01.2006 г – 31.12.2006 г.; 01.01.2007 г. – 31.05.2009 г.; за осигурителни вноски за периода 01.06.2007 г. – 31.05.2009 г.; вноски за допълнително задължително пенсионно осигуряване (ДЗПО-професионален пенсионен фонд); вноски за Фонд „Гарантирани вземания на работници и служители П. несъстоятелност”. Заповедите са редовно връчени на упълномощено лице. След приключване на ревизионните действия е издаден в срок Ревизионен доклад № 900506/16.10.2009 г., срещу който е подадено възражение. Възражението е обсъдено в мотивите на РА и е оставено без уважение. Издаден е Ревизионен акт № 900506/01.12.2009. от орган по приходите, определен със ЗОКО № К 900506/20.10.2009 г. Актът е връчен на задълженото лице на 18.12.2009 г. С него са определени допълнително задължения за кооперацията – жалбоподател за осигурителни вноски по КСО, здравни вноски по ЗЗО, както и вноски по Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите П. несъстоятелност на работодателя, общият размер на които (след приспадане) е 5 446, 74 лева. Основанието за определяне на тези задължения е свързано с представени от кооперацията 12 броя договори, наименовани „граждански”, с които на отделни физически лица са възлагани някои или всички от следните дейности: „почистване зърноплощадка, зърнохранилище, прибиране зърно, сортиране картофи; почистване складове, редене бали”. Прието е, че договорите са „прикрити трудови”, понеже естеството на извършваната работа осигурява изпълнение на основната дейност на кооперацията.

Подадена е жалба пред решаващия административен орган против частта от РА, с която е определена като задължение за довносяне сумата в размер на 5 446, 74 лева, заедно със съответните лихви. Д. на Д. „О.” - С., с постановено в срока по чл. 155, ал. 1 ДОПК Решение № 387/22.03.2010 г. е потвърдил акта в оспорената част. С оглед датата на връчване на това решение жалбата до Съда, като подадена в срок от надлежно представляващ кооперацията е редовна и процесуално допустима за разглеждане по същество.

Поддържаните възражения от страна на пълномощника на жалбоподателя са за незаконосъобразност и необоснованост на РА. Противно на становището на ревизиращите подателят на жалбата счита, че гражданските договори не може да бъдат определени като трудови, защото: лицата са извършвали „случайна и инцидентна, точно определена работа, срещу съответното заплащане; описаните в договорите дейности са строго зависими от спецификата на сезонната дейност и не е било възможно да се определи фиксирано работно време;

продължителността на отделните операции е пряко свързана с моментната нужда, с климатичните условия и с други непредвидими обстоятелства.

След обсъждане на събраните в настоящото производство доказателства и на доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 160, ал. 2 ДОПК, Съдът формира следните изводи.

Оспореният ревизионен акт е валиден, като издаден от компетентен орган, в предвидената форма. Актът е правилен и законосъобразен като краен резултат. Жалбата е неоснователна.

Основният спор по делото е правен и касае характера на изброените в РД (на лист 106 от делото) дванадесет броя граждански договори, сключени между кооперацията като възложител и физически лица. Определянето на тези договори като трудови обуславя задължение за възложителя (работодател) като „осигурител” по смисъла на чл. 5, ал. 1 КСО да внесе във фондовете на държавното обществено осигуряване осигурителни вноски в размер и съотношение, определени в чл. 6, ал. 1, ал. 2, ал. 3, т.5, т. 6 КСО. Съответно, П. наличие на сключени трудови договори изпълнителите придобиват качеството на подлежащи на задължително осигуряване лица – чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО.

Настоящият състав на решаващия съд приема, че процесните договори следва да бъдат квалифицирани като трудови. Аргументите за този извод са следните.

В законодателството като цяло, липсва легално и изрично определение на понятието „трудова договор”. Трудовите отношения между работник или служителя и работодател, както и други отношения, непосредствено свързани с тях са уредени в КТ. Според чл. 1, ал. 2 от същия кодекс, *отношенията П. предоставяне на работна сила* се уреждат само като трудови правоотношения. С чл. 66 КТ са въведени специални изисквания по отношение на трудовите договори. Съгласно чл. 68, ал. 3 срочен трудов договор по ал. 1, т. 1 се сключва за изпълнение на временни, сезонни или краткотрайни работи и дейности, както и с новопостъпващи работници и служители в обявени в несъстоятелност или в ликвидация предприятия.

От друга страна, разпоредбите на чл.чл. 258 – 269 ЗЗД регламентират правилата за договор за изработка, както и отношенията между изпълнител и възложител по такъв договор. Разликата между двата вида договори е във вида на престацията. П. трудовия договор изпълнителят на работа (работник) предоставя своята работна сила като цяло, с цел извършване на определена, обикновено повтаряща се по време на срока на действие на договора дейност, конкретизирана със съответна длъжностна характеристика. П. това той е длъжен да се съобразява с установените от работодателя правила и с поставените изисквания, вкл. с работно време, трудова дисциплина и пр. Договорът за изработка обаче представлява съглашение между възложителя и изпълнителя, последният на свой риск да изработи нещо, да извърши определена, конкретно индивидуализирана дейност (работа), съгласно поръчката на другата страна, срещу което да получи съответно възнаграждение. С други думи изпълнителят по договор за изработка простира не своята работна сила по принцип, а

действия, целящи да постигнат договорен конкретен резултат.

За да бъде даден ясен и точен отговор на въпроса, от кой вид са процесните договори, наименовани „граждански”, следва да се вземе предвид и техният предмет, така както е очертан и формулиран в т. 1 от тези договори (л.л. 155 - 200 от делото). Предметът е определен като: „почистване зърноплощадка, зърнохранилище, прибиране зърно, сортиране картофи; почистване складове, редене бали”. Така очертания предмет е формулиран абстрактно, тъй като не е конкретизирано почистването на колко и на кой площадки се възлага, „прибиране” на какво количество зърно следва да бъде извършено, какво означава „прибиране” и т.н. Не е спорно, че основната дейност на кооперацията е отглеждане на зърнени, клубеноплодни, технически и фуражни култури. Тази дейност може да бъде определена като селскостопанска. Самият жалбоподател акцентира върху това, че „описаните в договорите дейности са строго зависими от спецификата на сезонната дейност и не е било възможно да се определи фиксирано работно време; продължителността на отделните операции е пряко свързана с моментната нужда, с климатичните условия и с други непредвидими обстоятелства”. Налага се изводът, че се касае за „изпълнение на временни, сезонни или краткотрайни работи и дейности”, по смисъла на чл. 68, ал. 3 КТ, а в този случай Законът изрично предписва сключване на срочен трудов договор. От страна на оспорващия не са представени доказателства за количеството, качеството и срочността на извършената работа (протоколи), въз основа на който е заплащан уговореното възнаграждение. Обстоятелството, че процесните трудови правоотношения не са били обявени за съществуващи по реда на чл. 405а КТ, с постановление от контролните органи на инспекцията по труда не променя горния извод. Като не е сключил трудови договори с наетите да извършат временна, сезонна и краткотрайна работа физически лица, жалбоподателят, в качеството на работодател е избегнал внасяне на задължителните осигурителни вноски за работниците, които е наел на работа. С оглед на това, същият дължи внасяне на установените с РА вноски, заедно със съответните лихви за забава.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят дължи такова в размер на 467, 87 лева, определено на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на К. „О.”, срещу Ревизионен акт № 900506/01.12.2009 г., издаден от орган по приходите П. ТД на Н. С. – област.

ОСЪЖДА К. „О.”, ЕИК: *, с адрес на управление: с. Душанци, Община П да

заплати на Д. „Обжалване и управление на изпълнението” - С. П. ЦУ на Н. сумата от 467, 87 лв. (четиристотин шестдесет и седем лева и 87 ст.) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: